

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/128/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413010130
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Bargel
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5413010130.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Milana Repáňa, na verejnom zasadnutí konanom 21. januára 2014 prejednal odvolanie podané obžalovaným MUDr. V. R. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/22/2013-63 zo 17.10.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného MUDr. V. R. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/22/2013-63 zo 17.10.2013 bol obžalovaný V. R. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti predmetného rozsudku. Za tento prečin bol obžalovanému podľa § 289 ods. 1, § 56 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j), l) Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 600,- Eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 dní. Zároveň podľa § 61 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 38 ods. 3, § 36 písm. j), l) Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu, podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. Podanie odvolania odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate nasledovne: „Hlavný dôkaz, ktorým malo byť preukázané spáchanie trestného činu kladeného mi za vinu, bol zápis o dychovej skúške prístroja Alcotest Dräger 7410, ev. č. ARKN-0272, ako aj moje priznanie sa k požitiu alkoholu. Vzhľadom k tomu, že nesprávne výsledky merania môžu závažne poškodiť moje právom chránené záujmy, navrhoval som prostredníctvom právneho zástupcu zabezpečiť na hlavné pojednávanie všetky protokoly a certifikáty vzťahujúce sa na dychový prístroj zákonom, resp. vyhláškou. Uvedený návrh na doplnenie dokazovania som navrhol v písomnom návrhu zo dňa 1.8.2013, ako aj na samotnom hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.10.2013. Súd uznesením návrh na doplnenie dokazovania zamietol, čím závažne porušil zásadu spravodlivého prejednanja veci pred nestranným súdom. Dôvody, pre ktoré považujem rozsudok prvostupňového súdu za nezákonný a nepreskúmateľný s nutnosťou jeho zrušenia, sú tie, že v trestnom konaní pred súdom absentuje dôkaz o tom, kedy a či bolo vykonané overovanie prístrojov, pretože počas celého konania neboli predložené protokoly o skúške Alcotest Drägerov. Neboli predložené akékoľvek dôkazy, za akých okolností bolo vykonané dychové meranie, ako ani to, či bolo meranie vykonané v súlade s výrobcom dychového analyzátoru stanoveným, resp. odporúčaným postupom, a teda nebolo v trestnom konaní vôbec skúmané, či neboli prítomné faktory ovplyvňujúce výsledok analýzy vydychovaného vzduchu, alebo iné rušivé vplyvy na výsledok merania. S argumentáciou prvostupňového súdu, že z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že výsledok dychovej skúšky v spojení s výpoveďou obž. MUDr. V. R., ktorý priznal, že v deň jazdy požíval alkohol, čo dostatočne postačuje na uznanie viny obžalovaného, nemožno absolútne súhlasiť. Uvedené dôkazy síce nasvedčujú tomu, že som viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, avšak bez následného overenia ďalšími vyššie uvedenými dôkazmi nespochybniteľne nepreukazujú, že hladina alkoholu v

krvi dosiahla hranicu najmenej 1 ‰, pri ktorej nie je žiadny vodič schopný bezpečne viesť motorové vozidlo. Absenciou týchto dôkazov trestné konanie a rozhodnutie súdu trpí vadou, pretože nebolo objasnené s istotou zodpovedajúcou postaveniu obvineného pred súd a najmä nebola zodpovedaná základná otázka, ktorú bolo treba dokazovať, teda to, či sa vôbec stal skutok, ktorý má mať znaky trestného činu podľa § 119 ods. 1 písm. a) TP. Objektívne a presvedčivé nezodpovedanie tejto otázky vykonaním všetkých potrebných dostupných dôkazov nemôže vyústiť do zákonného rozsudku, ktorým uzná súd obžalovaného vinným. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a teda, že súd v konaní nevykonal dôkaz predložením protokolov o skúške dychových analyzátorov, napriek tomu, že som sa tohto podstatného dôkazu opakovane dožadoval, nepreskúmaval faktory ovplyvňujúce výsledok analýzy dychového analyzátora, nepreskúmaval, či bolo meranie vykonané v súlade s výrobcom dychového analyzátora stanoveným, resp. odporúčaným postupom, neposudzoval prepočítací faktor pri meraní koncentrácie alkoholu, nevykonal výsluchy svedkov a v spojitosti s chybou v prípravnom konaní, že nebola vykonaná opakovaná dychová skúška, ako ani nebolo vykonané znalecké dokazovanie alebo odborné vyjadrenie, ktorým by bol náležité zistený skutočný stupeň ovplyvnenia obvineného alkoholom v čase jazdy, má za následok, že za daného skutkového stavu nemožno bez pochyb rozhodnúť o mojej vine. Súčasne mám za to, že sú u mňa splnené podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 TZ, a teda že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Taktiež chcem poukázať na možnosť upustenia od potrestania z dôvodu, že už samotné prejednanie vecí pred súdom je pre mňa dostatočným trestom s prihliadnutím na to, že sa dobrovoľne podrobujem ochrannému psychiatrickému liečeniu. Poukazujem na skutočnosť, že moje konanie nespôsobilo ujmu na právach iných osôb, čím nechcem zľahčovať svoje konanie, ale prihliadnuť na to, že sa jednalo o raritnú pohnútku, ktorá bola spôsobená tiesnivými rodinnými okolnosťami, kedy v inkriminovanom období, keď som bol policajnou hliadkou zastavený, išiel som kúpiť lieky zomierajúcemu svokrovi, ktorý aj na druhý deň zomrel. Vzhľadom na vyššie uvedené vady v trestnom konaní rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 17.10.2013 neobstojí požiadavke zákonnosti, spravodlivosti a preskúmateľnosti, a preto navrhujem, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.“

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného MUDr. V. R. nie je dôvodné.

K výroku o vine

Okresný súd po vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Okresný súd zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil aj výrok o treste. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Záveru okresného súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Krajský súd len v stručnosti sumarizuje, že obžalovaný MUDr. V. R. je usvedčovaný zo súdeného skutku predovšetkým listinnými dôkazmi - správou o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy Obvodného oddelenia Policajného zboru zo 14.6.2013, zápisom o dychovej skúške vykonanej 14.6.2013 o 21.34 h. meracím prístrojom Alcotest 7410 ARKN-0272 s výsledkom merania 0,94 mg/l, ako i vlastnou výpoveďou, ktorou potvrdil, že po požití minimálne siedmich štamprlíkov tvrdého alkoholu viedol osobné motorové vozidlo. V predmetnom trestnom konaní teda vôbec nebola sporná skutočnosť, že obžalovaný pod vplyvom návykovej látky - alkoholu viedol motorové vozidlo.

Vykonané dôkazy v ich súhrne bezpečne preukazujú a ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal, tento spáchal obžalovaný MUDr. V. R. a vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Tento záver nedokážu spochybníť ani skutočnosti prezentované obžalovaným v jeho odvolaní.

Obžalovaný postavil svoju obhajobu v konaní pred súdom prvého stupňa i v odvolacom konaní jednak na spochybnenie výsledku merania alkoholu v dychu urobeného mu meracími prístrojmi, a jednak na tom, že v predmetnom trestnom konaní nebol určený stupeň jeho ovplyvnenia alkoholom v čase jazdy aj inak ako len na základe prepočtu, ktorý urobili orgány činné v trestnom konaní.

K odvolacej námietke obžalovaného, spočívajúcej v tom, že dychová skúška mu bola vykonaná tromi rôznymi dychovými prístrojmi, pričom so žiadnym z nich sa nevykonala opakovaná dychová skúška, a zároveň že v trestnom konaní bola predložená kópia certifikátu o schválení typu a technických a metrologických požiadavkách iba na jeden dychový analyzátor, odvolací súd poznamenáva, že sa v celom rozsahu stotožňuje s tým, čo v tomto smere uviedol už okresný súd. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je irelevantné, koľkým dychovým skúškam sa obžalovaný podrobil a koľkými meracími prístrojmi boli tieto dychové skúšky vykonané. Podstatné je, že dychová skúška, ktorá bola vykonaná ako prvá v poradí a ktorá preukázala, že obžalovaný bol v čase jazdy pod vplyvom alkoholu, bola vykonaná prístrojom, ktorý bol opatrený certifikátom podľa príslušných právnych predpisov (§ 15 a § 17 zákona č. 142/2000 Z.z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Tento dôkaz považuje aj odvolací súd za rozhodujúci a dostatočný. Navyše jednotlivé merania boli vykonané s časovým odstupom a vzhľadom na prebiehajúci proces odbúravania alkoholu - vytriezvenia, je len pochopiteľné, že namerané hodnoty nemohli byť totožné. Účel vykonania druhej a tretej dychovej skúšky už ozrejnil v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, preto to odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať.

Pokiaľ obžalovaný namietal správnosť výsledku merania aj v dôsledku existencie faktorov ovplyvňujúcich výsledky merania, z dostupných zdrojov je odvolaciemu súdu známe, že všetky analyzátory dychu, ktoré majú platnú skúšku typu, boli testované na vplyv interferujúcich zložiek a ich hodnota bola v každom prípade menšia ako 0,1 mg/l (zdroj: <http://www.unms.sk/?meranie_alkoholu>.)

K námietkam, týkajúcim sa prepočítacieho faktoru, odvolací súd poznamenáva, že pri jednotlivých meraniach sa nikdy nezohľadňuje individuálny prepočítací faktor danej osoby, ale použije sa štandardný, nastavený výrobcom prístroja. Podľa názoru odvolacieho súdu by v prípade požitia takého množstva alkoholu, ako požil obžalovaný (minimálne 7 pohárikov tvrdého alkoholu), taký prepočítací faktor, na základe ktorého by bolo možné nameranú hodnotu alkoholu znížiť pod 0,4762 mg/l (t.j. pod 1 promile), v dôsledku čoho by sa konanie páchatel'a dostalo z roviny trestnoprávnej do roviny priestupkovej, v spoločnosti a už vôbec nie vo vedeckých kruhoch nemohol byť akceptovateľný.

Čo sa týka odvolacej námietky, vytykajúcej okresnému súdu, že v trestnom konaní nebol na základe znaleckého dokazovania alebo odborného vyjadrenia dostatočne zistený skutočný stupeň ovplyvnenia obžalovaného alkoholom, odvolací súd poznamenáva, že v prípade trestných činov spáchaných pod vplyvom alkoholu na úseku dopravy sa bezpodmienečne aplikuje tzv. tabuľkový prístup, teda nezisťuje sa, aký vplyv malo konkrétne množstvo požitého alkoholu na psychiku a správanie sa konkrétneho páchatel'a, ale rozhodujúci je množstvový (tabuľkový údaj) o objeme požitého alkoholu, ktorý je údajom objektívnym. Už od polovice minulého storočia sa v Slovenskej republike používa meranie obsahu alkoholu vo vdychnutom vzduchu, a to tzv. analyzátorom dychu.

V prejednávacom prípade nie je možné vylúčiť trestnosť konania obžalovaného ani prostredníctvom materiálneho korektívu obsiahnutého § 10 ods. 2 Tr. zák., tak ako to navrhol odvolateľ, keďže

vzhľadom na spôsob jeho vykonania (jazda pod vplyvom alkoholu) a jeho následky (ohrozenie života a zdravia účastníkov cestnej premávky, či možnosť spôsobenia škody na majetku) jeho závažnosť vôbec nemôže byť nepatrná. Obžalovaný je doktor medicíny, takže si musí byť aj z medicínskeho hľadiska vedomý následkov, ktoré vo všeobecnosti má požitie alkoholu na ľudský organizmus, ovládacie a vôľové schopnosti jednotlivca. Odhliadnuc od uvedeného, vedomosť o negatívnych dôsledkoch požívania alkoholu na spôsobilosť vykonávať určité činnosti je minimálne vo všeobecnej rovine známa aj každému laikovi. Obžalovaný sa dokonca podľa vlastného tvrdenia v čase spáchania skutku liečil zo závislosti na alkohole. Súdené konanie obžalovaného nepovažuje odvolací súd za súladné s poslaním lekárskeho povolania, ktorým by mala byť záchrana životov, a nie ich ohrozovanie. Nemožno taktiež neprihliadnuť na to, že u obžalovaného sa nejedná o prvý preukázateľný prípad jazdy pod vplyvom alkoholu.

Odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nepatrí nielen povinnosť súdu vykonať účastníkom (stranou) konania navrhnuté dôkazy, ale ani právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. I. ÚS 98/97).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ v prevažujúcej miere primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Odvolanie je v podstate založené na opakovaných dôvodoch obhajoby obžalovaného použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S námietkami obžalovaného, skutkovými a právnymi, sa síce súd prvého

stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal, ale sporné otázky nastolené odvolaním vyriešil vlastným rozhodnutím odvolací súd.

K výroku o treste:

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu. Trest tak, ako bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, je v súlade so zákonom.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne potrestaný (ani postihnutý). Obžalovaný sa k spáchaní skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Okresný súd pri ukladaní trestu správne vyhodnotil tieto skutočnosti ako poľahčujúce okolnosť (§ 36 písm. j/, l/ Tr. zák.). Vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, ktorá okolnosť je správne konštatovaná vo výroku o treste uvedením ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák., ako i doterajšiu bezúhonnosť obžalovaného okresný súd postupoval v súlade so zákonom a zásadami pre ukladanie trestu, keď obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 600,- Eur. Krajský súd považoval uloženie peňažného trestu v takej výmere, ako ho uložil a určil okresný súd (t.j. pri spodnej hranici jeho zákonom ustanovenej výmery), za dostatočné na dosiahnutie účelu trestu, najmä z hľadiska jeho individuálnej prevencie (t.j. výchovy páchatel'a k riadnemu životu).

Keďže k spáchaní prečinu došlo v súvislosti s vedením motorového vozidla, okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. V súlade so zákonom je i doba, na ktorú bol obžalovanému tento trest uložený.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.